

„Det er et Parti af Parken,“ fortalte han om det sidste. „Den er heller ikke i den Stand, den skulde være. Men den skal jeg ogsaa tage fat paa, naar jeg kommer hjem. Det er Engene og Fjorden, man ser lidt af bagved Træerne. Hele Fjordindløbet har man Udsigt til fra de fleste af Værelserne paa første Sal. Engene er herlige, kan De tro, — især om Foraaret.“

Jytte saae Billedet som gennem en bølgende Taage. Den Tanke, at hun engang skulde kalde dette vildfremmede Sted for sit Hjem, syntes hende i Øjeblikket fuldkommen fantastisk.

„Men hvad er dette her for noget?“ spurgte Fru Bertha, der sad og drejede paa sit Billede.

„Ja, det kan De næppe gætte. Det er „Riddersalen“. Den ser jo slem ud. Min Bedstefader brugte den til Kornmagasin. Den har i det hele ikke været benyttet til Beboelse i den Tid, min Familie har ejet Gaarden. Det var en af min Fars Yndlingsplaner at sætte den i Stand, men han døde for tidligt. Nu haaber jeg med Aarene at faa den bragt tilbage til dens gamle Skikkelse. Den Marmorkamin der paa Sidevæggen skal være et interessant Arbejde. Det har endogsaa nydt den Ære at blive afbildet i en Kunsthistorie. Veed De forresten, hvem der i gamle Dage ofte har siddet der ved Ilden og ført Faddersladder?“

„Nej.“

„Dronning Anna Sofie.“

„Hvordan det?“

„Jo, De husker maaske, at hun efter Kongens Død blev forvist til Klausholm. Det er min Nabogaard. Jeg har i Favsingholms Arkiv fundet et Par snurrige Billetter fra den eventyrlige Dame.“

„Men det er jo virkelig interessant,“ sagde Fru Bertha. „Hvorfor har De aldrig før fortalt os om de Ting?“

„Af en gyldig Grund — jeg kendte dem ikke selv. De veed, jeg var kun tolv Aar gammel, da min Far døde. Saa kom jeg hjemmefra. Siden var jeg der højst en Gang hvert andet Aar paa korte Besøg, nærmest som Gæst hos mig selv. Engang tænkte jeg jo ogsaa paa at sælge Gaarden. Nu er jeg unægtelig glad for, at det ikke blev til noget.“